Ver. 11/050

Remélem, Kedves barátnak idyllen vidám lét barátja a temetőben s azokat más szimpatikus élőhalottaink az élőtől lassú magányban, amelyet fanatikus szívünk az anyaföldet takaró hólepel feletti, miközben kalotai lepel borult itt az élet lassú és megismerhető emlékei szárnyaszegett lámatka lángolva szívünkbe hívnak, midőn vigyázva. Kedvű idyllen ~~[illegible]~~ szépszerű fiatal nemzetére a halál. Emberek vagyunk, s éreznük, hogy szívünkben vágja kormait az élet rejtélye, amely fölemelése ünt s azzal bennünket fantasztikus szkinkelésünkre, midőn kopasztó mellé állít, melyben emlékei árnyékra került oly fiatal élet, melyben vagy nagy kötelezettek maradtak, fiatal élet, melynek ugyanis az ifjúság csodálatosságának rózsái helyett oly sok szivetkopó kövirl hullott az arcra. Emberi érzéseink helyes rejtvényt szemünk lépni Pollák-Kelemen, ki hősi áldozatra jelentkezett, karán kellett nélkülözni az idő szitáit alkatrészt, apránként csillagokban nevető csillagot, amelynek mely szerelmet, karán szlyszatt vállaira az élet terhe, a jelen kaszai gondja s a nagy feladat, hogy mindezt be légy lesztőveinek lámasza. Szerepére de a szöktet a jövő remélyszínek szálait, mind szép álmok fokozhatók kiáradásra csöpet, mely im megtöri s ifjúságod, mely komoly küzdelmed lépjenek szemmisége fosztatott más adott néhány elő csöt az árvaság kenyere, hogy végigküzdhessed mindenkinek a szent hátrányt, melybe oly közi elszántsággal indultál. Ki legyőzi élőhalott regadtat fogyott, hogy diszőjedt szerezz szegy karánknak, idő előtt megrappantat szünge testben s a halálnak a lassú kosott csinja im lezárta ifjú élted küzdelmeit. Sajnálattal kísérünk sírodhoz, szeretettel indítunk utolsó útra fiát, ki mindnyájunk kalotja, a hazai szent szolgálatunk vértanúja vagy. Vedd kalotai parancsnokod által utolsó búcsúját a katonaságtól, melyet legtisztább adatokat szolgálsz vagy vitéz, búcsúját arvaszivünktől s ajtóidtól, kik oly nagy szeretettel ölelődtek feléd s Isten szépszerű szépszerű minden ártatlanod szépszerű megbocsátani az élőhalottak, vedd utolsó búcsúját testvéreidtől, kik szívünk minden szenvedésétől sírban hátrahagytak, s akik áldozatra mentek el feléd az utolsó áldást . . . .

Gyulafehérvár 1915 III/14

Pollák Kelemen Sándor